

Irta N. H. KNORR

a Watch Tower Bible and Tract Society elnöke

124 Columbia Heights — Brooklyn, N. Y. U. S. A.

„THE WATCHTOWER“ Hungarian — Made in Rumania

Kiadja: Asociația „Martorii lui Jehova“ din România, Persoană Juridică

București 2 — Strada Basarabia 58.

(1946 május.)

A ti okos tiszteletetek.

„Kérlek ezért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti tiszteleteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket“. Rom. 12:1.

Jehova más utakat választott magának, mint a világ. Ő sohasem alkalmazkodott a világhoz, tanú erre az a tény, hogy a világ vége közel van. A világ különbözik Tőle és útjaitól és Ő inkább elpusztítja az Ő akaratos és megváltoztathatatlan ellenfelét, mintsem, hogy útjaihoz alkalmazkodjon. E világ uralkodói a polgárok egyformaságára törekednek és megkísérlik őket ember állal készített elvekbe és formákba kényszeríteni. Jehova Isten útjai magasabb az emberekéi fölött állanak, mindenható ereje van és Ő az uralkodó mindenek felett; és Ő mégsem kényszerít vagy erőltet egy teremtményét sem arra, hogy felvegye és folytassa az Ő szolgálatát. Ő tudja, hogy kényszerrel nem lehet valakit teljesen odaadó szolgálatra kényszeríteni, Ő önkéntes engedelmessegre és szolgálatra vár. Azonban, akik maguktól önként szolgálják Őt, felkelti az áldozatos öröm szellemét. Nem kínál önző megvesztegetéseket, hogy teremtményeit bármilyen igazságtalanságra rávegye, de azzal, hogy szeretetét mutatja ki nekik, az önkénteseket magához vonzza. Amint, hogy meg van írva róla: „Messzünnen is megjelent nekem az Ur, mert örökkévaló szeretettel szerettek téged, azért terjesztetem rád az én irgalmasságomat“. (Jeremiás 31:3).

² Jehova Isten mindig megmutatta szeretetét, hogy őszinte embereket kimentsen az igazságtalanság szolgálatából, amely a pusztulás felé vezet. „Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt“ — (Rom. 5:7, 8). Minden ember bűnös, bármilyen fajú, nemzetiségű, vagy színű is legyen; és Isten szeretete még az ellene bűnözőkre is kiterjed. Több ez, mint egyszerű megajánlás, mert sajnálni együtt lehet haraggal és megvetéssel a gyenge és alsóbbrendű megajánlt felé. Ez egy ü t t é r z é s, amely gyengédséget is magába foglal és szeretetet és részvétet a gyöngé iránt. Csak oly gyengédség hathatta meg

a legmagasabb Istent, hogy haláluk áldozhatta szerető Fiát az emberiség bűneiért. Ez az ajándék, a Fiú, a legnagyobb Adakozó gyengédségét fejezte ki, mert egyetlen szülőtte és legjobb szeretett fia volt.

³ Nagy nemzet szenvedés közepette mondotta egy férfi Izrael nemzeté: „Az Ur kegyelme az hogy meg nincsen végünk; mivel nem fogatkozik meg az Ő irgalmassága Minden reggelt megújul nagy a te hűséged“. — (Jer. sir. 3:22, 23). Isten határtalan kegyelmét mutatta Izrael népe iránt különösen hűséges és odaadó Ősei miatt: Abrahám, Izsák és Jákób (vagy Izrael). És mert ezek a férfiak szolgálói és tanúi voltak Jehova Istennek Ő az Ő Neve kedvéért mutatta nekik nagy szerető gyengédségét. Nem is mecskolhatja be az Ő nevét semmi hűtlen tett, mivel Izrael népének ilyen hűséges ősei voltak. Az Ő szerződése e patriarchákkal meg van írva újra és újra: „Tebenned és a Te magodban áldatnak meg a földnek minden nemzetségei“. — (Moz. I. 28:14).

⁴ Miután Izrael népe visszautasította Isten szeretett Fiát és kiszolgáltatta a Fiút a haláluk a kereszten, Jehova Isten úgy törte meg a ternészeses Izraeliták és közte levő rokonságot, mint ahogy a kiszáradt és gyümölcstelen ágakat letöri a palesztinai olajfákról. De kimutatta szeretetét az olyan egyének iránt, akik kedvesek voltak Nekik, mert Abrahám, Izsák és Jákób hitét követték. A hűségesek maradékai Theokratikus rokonságban maradnak Vele, mint ahogy az olajfa ágai is élvezik a gyökér nedvét. Ez a kiválasztott maradék, amelyet helyesen neveznek „kegyelemből kiválasztottaknak“, ezeknek megmutatja Jehova az ő gazdagságát és kegyelmét annak ellenére, amit az egész nép tett. Ezeknek megmutatta felülmúlhatatlan gazdagságát és kegyelmét és ezek közősen örökösei, Abrahám Magvával, Jézus Krisztussal, az ő szeretett Fiával együtt.

⁵ Továbbá, hogy igazolja ígérését, miszerint

¹ Miben különbözik Jehova a földiektől a szolgálati kérdésben és miért.

² Miért tett Jehova, hogy embereket rossz szolgálatlaltól megszabadítson? és mennyivel több az, mint egyszerű szánalom?

³ Mit mutatott Jehova Izrael népének és milyen szerződésen alapult ez?

⁴ Miért adott több kegyelt Jehova Izrael kiválasztott maradékának?

⁵ Hogy szaporított Jehova Abrahám magzatját? és milyen hűtlen volt kegyelme az Izraelitákra?

Ábrahám magzata annyi lesz, mint csillag az égen és homok a tenger partján, hozzáette Jehova a Zsidó hívők maradékaihoz a felszentelt hívőket a nem Zsidók közül és együttesen beoltatnak az Ő Theokratikus szervezetében, képezve így a szimbólikus Olajfát. Ez kipótolja a hűtlen Izrael népe által hagyott helyet és betölti Jehova mennyei királyi családját, addig a számig, amelyet Isten meghatározott. Ez a Keresztyének iránti tett, akik pedig nem természetes magzatai Ábrahámnak és így nincsen szerződésük Jehovával, Isten váratlan és különös kegyelme volt. Ez a szeretet annyira felülmul minden emberi elképzelést, hogy sértette az öntudatos természetes Izraelitákat. Bár kívánták Isten kegyelmét, vallásos önértékük nem hagyta, hogy másokhoz kegyesek legyenek és még a nekik adott Isteni kegyelmet is visszautasították. De azok, akik hálásan fogadták Isten kegyelmét, tovább is élvezték azt.

HIVATKOZÁS ISTEN SZERETETÉRE.

⁶ Pál apostol a Rómabeliekhez intézett levelének tizenegyedik fejezetében felhívja úgy a természetes zsidók, valamint a pogányok figyelmét az Isten kegyelmére. Akkor alapul vette hatalmas erejű könyörgésében, melyet Isten felszentelt népéhez intézett, hogy tettel válaszoljanak reá. „Kérlek ezért litéket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket”. — (Róm. 12:1). Nem a hitetlen Zsidókat és Keresztyéneket hívja fel, hogy áldozzák fel magukat Isten cselekvésére, hanem Pál az Istenben lévő testvéreknek könyörög, akik Jézus Krisztuson keresztül testvérei Istenben. Azokhoz tehát, akik annyira Istennek szentelték magukat, mint Pál, „ágak” voltak az „olajfán”, mint ahogy Pál maga is. Néhányan „természetes ágak” voltak, mert a Zsidók közül jöttek, mások olyanok voltak, mint a vad olajfáról oltatott ágak, mert a pogányok közül jöttek. De mindezek testvérek voltak a Krisztusban, akik között nincs faji vagy nemzetiségi különbség. És miután Pál különös apostola volt Krisztusnak a Keresztyénekhez, még nagyobb felelősséget érzett, mikor a Cézárosok fővárosába, a pogány Rómába írt.

⁷ Minden ilyen felszentelt szolgálója és testvére Krisztusban megkapta Isten kegyelmét? Ezért kellett őket a megfelelő tettekre felhívni. Pál azért volt képes felhívni tettekre testvéreit, mert egyike volt a Bárány 12 apostolának és így egyik látható tagja Isten kormányzó testületének. Mintha Isten beszélt volna Theokratikus szervezetén keresztül azokhoz, akik az Ő kegyelmét befogadták.

⁸ Máshol, ugyanebben a levélben az apostol könyörög testvéreinek, hogy helyesen viselkedje

⁶) Milyen alapként használta fel Pál Isten kegyelmét? és kinek szólt tényleg a Róm. 12:2?

⁷) Milyen volt rá a válasz? és mennyiben volt Pál alkalmas arra, hogy könyörögjön?

⁸) Miért hivatkozott az apostol Isten kegyelmére? mi a módja annak, hogy az Isteni kegyelem hiába legyen

nek (Pál lev. a Róm. 15:30, 16:17). De itt is Jehova teljes kegyelmére alapítja könyörgését, ahogy Pál leírja azokat. Miután Isten mindenekfölötti kegyelme kiterjed reáik, fel kell használni az alkalmat és megkülönböztetést, hogy úgy éljenek vele. Így teljes szívvel szól Pál a Theokratikus szervezetbeli testvéreikhez: „Kérlek ezért Isten szeretetén keresztül testvéreim” Keményszívű és Érzéketlen kell legyen az valóban, akit Isten kegyelme és jósága nem hajt megfelelő tettekre.

⁹ Nincsen tehát sem fenyegetés, nem nyomás vagy erőltetés, csak szeretettel vonzza Isten először a természetes Zsidókat és ezután a Keresztyéneket. Ha ez a szeretet nem szül szeretetet abban, akinek ezt mutatta Isten és az nem érezte szükségét, hogy viszonzza azt, akkor nem lehet az Isten önkéntes szolgálója és nem kötnék elszakíthatatlan szálak Hozzá. Megcsúfolná Isten kegyelmét; és arra az egyénre az Isteni kegyelem pazarlás volna. Pál szavai világosan tanácsot ad, hogy ne úgy tegyünk, mint ahogy Korinthusbeli testvérei cselekedtek: „Mint együttműködők intünk is, hogy hiába ne vettétek legyen az Isten kegyelmét” azaz „elfogadni Isten kegyelmét és azután elpocsékolni azt”. II. Kor. 6:1. Goodspeed!

¹⁰ Isten egy teremtménye sem veheti Isten szeretetét és kegyelmét magátólértendőnek, hogy azzal visszaéljen, amint a zsoldáros is mondja: „Irgalmas és könyörületes az Ur, késedelmes a haragra és nagykegyelmű. Jó az Ur mindenki iránt és könyörületes minden teremtményéhez”. De a zsoldáros meg is mutatja a szavak megfelelő értelmét, amikor hozzáteszi: „Dicsér téged Uram, minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid. Országodnak dicsőségéről szólnak és a te hatalmatod beszélnek” — (Zsolt. 145:8—11). Csak a hűségeseknek folytatja tovább a kegyelmét az Ur, mert csak a hűségesek értékelik az isteni kegyelmet, mutatva azzal, hogy a megkülönböztetéshez méltóan élnek és igyekeznek Isten szeretetéhez méltóan járni. Azok, akik elfelejtik a kegyet, melyet Isten nekik mutatott azon felül, amit a méltányos és jó ítélet megkíván és akik közbömbösek lesznek, nem törődők és a szolgálatnivalóság nélkül élnek, nem maradnak meg Isten kegyelmében.

¹¹ Nincsen jobb példa, mint maga Izrael népe. Mióta kiűzték őket Egyiptom országából, tanácstalan elhagyták Jehovát és tiszteletét és megvetéssel viseltettek az Ő kegyelme iránt. Nagy túrlámpességével és kegyelmével visszahelyezte őket kegyeibe és megszabadította őket ellenségeiktől. Végül azonban elkövették legnagyobb bűnüket az Ur saját Fia ellen; és Jehova Isten visszavonta tőlük különleges kegyelmét. Csak azok számára folytatódott, akik értékelték Isten kegyelmét és Fián keresztül az igazságát és nem azonosították magukat Izrael engedetlen népével. Ezért Isten jósága a Keresztyének felé fordult: „akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltatok, most pe-

⁹) Kik maradnak és kik nem az isteni kegyelemben és miért?

¹⁰) Melyik népben láthatjuk meg a hibát és miért?

dig kegyelmeztettek vagytok". - [I. Pét. 1:2—10].
Figyeljünk hát, mire hív fel az apostol.

EGY ÉLŐ ÁLDOZAT.

"Mit kíván hát Isten kormányzó testületének tagja testvéreitől? Ezt: "... hogy szánjátok oda testeiteket élő szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket". Ezek a testvérek már felajánlották magukat Istennek teljes áldozatként és Krisztus vére igazolta őket. Nem ítélték el, mert részei Jézus Krisztusnak, mint részei „Istennek” Isten tanúságot, tett mellettük, hogy utódai voltak a Királyságban. Jézus Krisztussal együtt. Mint testrészei, „ágit” a Theokratikus „olajfának”. (Pál a Rom. 5:1. 9:3:1, 16.17). Ezért figyelmezteti őket Pál: „Tekintsd meg ezért Istennek kegyességét és keménységét; azok iránt, akik elestek keménységét: irántad pedig kegyességét, ha megmaradsz a kegyességben, különben te is kívágtatol”. (Pál a Rom. 11:22). Amit az apostol kíván tehát az, hogy testvérei valóban tettekkel szenteljék magukat Istennek. Hogy tehetik meg? Úgy, hogy odaszánják testeiket élő, szent és kedves áldozatul.

"Ez annyit jelent, hogy Isten testünket mint élőtként tekint. A test tagjai, a kezek, lábak, szemek, ajkak, nyelv; és mindegyiket Isten dicsőségére kell tettekhez használni. A testnek van még egy néhány tulajdonsága, mint az értelem a tudás gyűjtésére; a gondolkodás, amely felülvizsgálja a gyűjtött tudást és jó eredményül felhasználja azt; az emlékezet, amely emlékezik Isten szavára és tetteire és beteljesedésükre; a szív, hogy méltányolja Istent mindent, ami Ő és amit tesz és hogy meghatárodion, hogy tisztelje, imádjá és szolgálja Őt; ez erő és tehetség, amivel Isten akaratát szívből és örömmel teljesítse. Egy nem élő áldozat képtelen lenne a test ilyen képességeit és erejét kibasználni Isten dicsőségére. Az ilyen élő áldozat felajánlása nagyon különbözik azoktól, akik várnak, míg öreg és félholt a test és nincsen már csak kevesük vagy nagyonkevesük, amit jöerőben fel tudnának használni az Ő királysága gyümölcseinek szüretelésére.

"Az apostol szavainak nem az az értelme, hogy átadjuk vagy kiszolgáltassuk magunkat ellenséges kezeknek, hogy mint „mártirokat” lemészároljanak és azután ne legyünk többé képesek a földön működni. Igaz az, amit a Rómabeliekhez a nyolcadik fejezetben mond: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy a szorongattatás, vagy üldözés vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fényverés? Amint meg van írva, hogy; Te éretted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek, mint vágó juhokat”. (Pál a Rom. 8:35, 36). Nincsen tehát befejezve az áldozatunk azáltal, amit Isten megenged ellenségeinknek, hogy velünk tegyenek. Az üldözések, nélkülözések, és szenvedések csak mellékesek testünk élő áldozatként való

felajánlásában. Ezek a dolgok csak próbára teszik Isten iránti hűségünket. A halál csak befejezi az élő áldozatunkat, akár erőszakkal ellenségeink kezében, akár békésen Isten szolgálatában. De az ellenség soha nem fog áldozó papként felajánlani élő vagy holt áldozatként. Jézus Krisztus, Isten legmagasabb Papja, aki felülvizsgálja az élő áldozatot és eligazítja, hogy költessen el Isten szolgálatában. És Jézus azt mondta azoknak, akik az „olajfa” ágait képezik: „Légy halálilag hűséges és neked adom az élet koronáját”.

"Pál figyelmeztetése világosan megmondja, hogy nem elég egyszerűen Istennek áldozni magunkat; hanem az áldozatot hozó Isten akaratának kell szentelnie magát és szorgalmasan kell művelnie azt. Az élő áldozat szent és Istennek tetsző kell legyen, aki éppen e célból mutatta meg kegyelmét. Ez annyit jelent, hogy az Istennek áldozott test minden egyes részét, erejét és tehetségét munkába kell állítani, hogy Isten kedvében járjon. Olyanokat kell tésven, amik kedvesek Isten előtt és mindet az Ő Főpapján Jézus Krisztuson keresztül, akinek vére a mi igazolásunk Istennél. Krisztus emberi áldozata beteljesíti azok megváltását és megbocsátását, akik hisznek benne; de azok áldozata, akik lábnyomaiban lépkednek, nem teljesít ilyen teljes megváltást. Az ő áldozatuk célja, hogy halandó testükkel mutassák be az Isten dicsőségét. És másoknak az Ő nevét és Királyságát hirdesse, amely az emberiség áldására fog uralkodni és az hogy segítségük testvéreiket és többi jóakarátú embereket az Ur Istennek tetsző cselekedetekre. A dolgok ilven tevése lelki tett; ez a „lelki áldozat”, amiről Péter apostol beszél: „Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házra, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által”. ... ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott titeket”. — (1. Pét. 2:5, 9.)

"Pál apostol segít annak megértésében, hogy ezt az élő áldozatot, hogy értelmezzük. Ő mondja: „Szánjátok oda a ti testeiteket élő szent és Istennek tetsző áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket”. Jegyezzük meg, hogy az élő áldozat felajánlása „okos tisztelet” azaz Isten tisztelete és ennek a tiszteletnek folytatódni kell addig, amíg az áldozatot hozó teste életben van a földön. A szó, amelyet Pál apostol levelében ír és amelyet „okos”-nak fordítottak, a görög szó *λογικός* ennek gyökere *λογος*. Független a szó alapjelentésétől, ami szó, ennek a görög szónak, *λογος* különböző értelmezése van és pedig egy mondas, beszéd, értelem. Ilven értelemben használja János apostol is: „Ami kezdettől fogva vala... az életnek igéjéről... mely az Atyánál vala”. (1. János 1,1, 2).

¹²⁾ Tulajdonképpen, tehát miért könyörög Pál apostol?

¹³⁾ Miben különbözik az „élő” áldozat a holttól?

¹⁴⁾ Kinek ajánljuk fel az áldozatot? miért vannak szenvedések és ki vizsgálja felül az áldozatokat?

¹⁵⁾ a) Hogy áldozzuk oda testünket, hogy Isten előtt kedves legyen? b) Mi célja és minek nevezik az ilyen áldozatot?

¹⁶⁾ Minek nevezi Pál az ilyen áldozatot? és veszi azt a kifejezést?

" Így a logikus szót különbözőképpen fordították le. Péter, aki szintén görögül írt első levelében (2:2) a logikos-t, mint szó-t használja: „Mint a most született csecsemők, a (szó) tiszta, hamisítatlan tej (teje) után vágyakozzatok, hogy azon növekedjétek”. A lelki csecsemők természetesen ép úgy növekednek Isten Szavainak tisztaságán. Ezért egy fordító így beszél róla: „tiszta szellemi tej”. Jelenthetné azt is: „észszerűen”. Így a Pál Rómabeliekhez intézett levelében, melyet a Károlyi biblia „okos tisztéletnek” fordít a különböző angol és amerikai bibliai fordítások: „szellemi tisztélet” „észszerű isteni szolgálat” vagy „észszerű imádatnak” fordítják.

" Helyesen Isten szolgálata észszerű kell legyen, mert Isten is az és akik Őt tisztelik intelligens gondolkozó teremtmények. Meg van írva: „Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét”. — (2 Tim. 1:7). Ilyen szolgálat Isten szava szerint levő kell legyen és Isten szava észszerű. Ezért nem jelentheti azt, hogy Istent vallás szerint próbáljuk szolgálni, mert a vallás nem az Ő szava szerint van, megzavarja és megsemmisíti az Ő szavát. Vallás az emberi filozófia, hagyományok és felfogás szerint a tisztátalan démonok befolyása. A vallás észszerűtlen. Nem is szükséges, hogy rámutassunk arra, hogy Irásellenes és a nem létezőre tanít, mint a „hármastenség” „tisztítótűz”, „pokol-tűz”, az emberi lélek halhatatlansága, a betűszerint elpusztulása földgömbünknek és a csillagos égnak, ima és áldozatok bemutatása halottakért, akikről feltételezik, hogy a „tisztítótűz” kínjaiban szenvednek, pénzáldozatok; egy születésű ostya és egy pohár bor átalakulása Krisztus testvére és vérévé? stb. Nem lehet az olyan élő áldozat, amelyet a vallás szabályai szerint hozunk, Isten előtt kedves.

" A vallás keresztyénség álcáját öltötte magára, Isten nevére gyalázatot hozott és megakadályozta az Ő „okos tisztéletét”. Hogy kitisztítsa a vallást az Ő megszentelt népéből Jézus eljött Isten lelki templomába 1918-ban és ítéletet hirdetett Isten házában. És a prófécia amit Pál idézett, így szólott: „Eljő Sionból a Szabadító és elfordítja Jákóbtól a gonoszságokat”. — (Pál a Róm. 11:26). Malakiás próféta megjósolta Krisztus eljövetelét a templomba 1918-ban és a tisztítást Isten hívei között, akik követni fogják; És Malakiás próféciája megjósolta a tisztítás eredményét is, mikor megtisztítja az Ő hívő népét a vallástól és annak bűneitől, mondván: „És kedves lesz az Urnak a Jüda és Jeruzsálem életáldozata, mint a régi napokban és előbbi esztendőknben. — (Mal. 3:4).

TISZTELET.

²⁰ Azóta Jehova felszentelt szolgálói mindig igyekeztek, hogy Istennek az Ő okos tisztéletüket ad-

¹⁷ Hogy használja Péter a „logikus” szót? és hogy fordítják azt?

¹⁸ Miért és hogy „okos” és „észszerű” Isten szolgálata?

¹⁹ Hogy tisztították meg a felszenteltet a vallástól? és mit mond a prófécia erről?

²⁰ Mit adtak azóta Isten felszentelt szolgálói Nekik? és hogy segítette Ő szolgálót?

ják. Ilyen tisztélet Isten szeretete, ahogy az Ő Szava szerint van. Eltiszttva az útból minden vallásos babonát és hagyományt. Jehova templomának Királya által minden hűségese követője számára érthetővé és észszerűvé tette szavait. Felnyitotta az e napról szóló jóslatok értelmének zártát és ezek a jóslatok be is teljesedtek. Az ilyen beteljesült jóslatok megvilágítják a tisztélet adását melyre szolgálait elszólította és amelyet adnunk kell a mai nevezetes időkben, hogy előtte kedves élő áldozatot nyujtsunk.

²¹ Egy ideig, az első világháború alatt, a valóságpolitikai hatóságok nyomása miatt, Jehova szolgálói ellanyhultak az áldozatok nyújtásában és Jehova nemtetszésével találkoztak. De az Ur ítélete kinyilatkoztatásával kinyitotta a hű nemzedék szemét és meglátták azok a nemtetszésének okait. Így hozzátordultak és könyörögtek, hogy tisztéletüket újra fogadják el és mikor ezek felújították erőfeszítésüket, hogy élő áldozattal odaadják tisztéletüket Jehova Istennek, az Ő szava szerint tapasztalták, hogy elmúlt az Ő haragja és hogy újra elfogadja az Ur Királysága iránti tisztéletüket. Ok látták, hogy Izsaiás proteta jóslata (12:1-6) beteljesedett rajtuk: „És így szól az ama napon: Hálát adok neked, óh Uram! mert jóllehel haragudtál reám, de eltordult haragod és megvigasztalt engemet... És így szólok ama napon: Adjatok hálát az Urnak, magasztaljatok az Ő nevet, hirdessétek a közt nagyságos dolgait, mondjatok, hogy nagy az Ő neve. Mondjatok eneket az Urnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjatok tudtára az egész földnek! Kiáltás és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közöttetek Izraelinek szentel!”

²² E jóslatból tisztán látszik, hogy akik Istennek okos tisztéletüket adják Jehova tanúi az egész földön. És most, abban az időben, mikor ismét kedvez nekik az Ur és a földön újra születik tisztelite, különösen meggazdagszik az öröm, hogy egyike lehetünk Jehova tanúnak. Miért? Mert Jehova nagy ereje megmutatkozott 1914-ben és uralkodni kezdett, hiába volt a nemzetek dühe akik a földön az első világháborút kezdték. U mint Altalanos Uralkodó kezdett uralkodni. Eljött az ura, hogy magának vegye az altalanos uralmat és legyőzhetetlen erejét gyakorolja a föld felett. Knevezesul maga mellé uttette tronját, Iat, Jézus Krisztust és raruázta együtt-uralkodni hatalmát és erejének palcaját Sionból elikut nekik és megparancsolta Jézus Krisztusnak, hogy uralkodjon enenseget között. Elő nematami cselekedete Jehova ujonnan beiktatott királynak a volt, hogy eluzte Satant, az oruogot, az egpöl földre. Az eg szent angyalai egy kiatust eneketek: „Most enjott a megmenekues és az ero e Istenünk királysága és Krisztus hatalma, mert test verünk vadoloja iesujtattott!”

²³ Hogy észleltette fel Isten az Ő maradékát és milyen beteljesedett jóslat segítette őket tisztéletük egy fontos részében?

²⁴ Milyen cseméyek gazdagították 1914 óta a szolgálót?

²³ Jehova tanúinak maradványa megtudta ezeket a tényeket, Jehova Királyának tolmácsolása által a templomban és megértették a mennyei sereg üzenetét. A Király a templomban megvilágította nekik, hogy sokányúgó jóslata a világ végéről már teljesedik 1914 óta. Ezért megmutatta nekik Máté 24:14 szerinti profetikus parancsát, mely szerint az ő okos tisztelete ezután: „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdeltetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jö a vég”. Ez a megnyilatkozása, a Királyságnak, miután elfött, most már erőteljesen és félelem nélkül hirdetendő minden nemzetben egész a mostani világ erőszakos végéig Armageddon családjában. A hűségés maradékot mélyen meghatolja Jehova nagy kegyelme, anennyiben őket tette meg követeknek Jehova Királyságában és válaszoltak úgy, hogy odaajánlották testüket együttesen élő áldozatnak. Ezt úgy tették, hogy testi és szellemi tehetségeiket felhasználták, hogy okos szolgálatukként „Isten országának evangéliumát” hirdessék az egész lakott világon. Ezt mint egy szervezett test végzik, utasítások szerint, mert hogy az egyesült Királyság tanúi, mint egy test lehessenek, csak szervezett szabályok szerint cselekedhetnek.

²⁴ Ezek a szabályok Jehova Theokratikus Szava szerint kell, hogy legyenek. Ez megfelel annak a ténynek, hogy Pál apostol figyelmeztetése és könyörgése a Rómabeliekhez, Jehova Theokratikus szervezetének egyik látható tagjától eréd. Pál azt szándékozta elérni, az „okos tiszteletre” szóló intészei, hogy együttműködhessen testvéreivel és áldozatuk elfogadható legyen Isten előtt. Amit Pál hozzátehetett ehhez tanácsképpen, utasítással és tényleges segítségül, az arra szolgálna, hogy teljessé tegye minden keresztyén hívő élő áldozatát. A levél későbbi felében így fejezi ki magát az apostol: „Meg vagyok pedig győződve atyámiai én magam is ti felőletek, hogy teljesek vagytok minden jósággal, betöltve minden ismerettel, képesek lévén egymást is inteni. Bátorosabban írtam pedig néktek atyámiai, részben, mintegy emlékeztetvén titeket az Istentől nekem adott kegyelem által, hogy legyetek a Jézus Krisztus szolgálói a pogányok között, munkálkodván az Isten evangéliumában, hogy legyen a pogányoknak áldozat kedves és a Szent Lélek által megszentelt”. — (Pál a Róm. 15:14—16.)

²⁵ Pál, mikor a keresztyéneknek a különböző országokban prédikált, Jézus megbizását teljesítette. Mikor a Királyságról szóló híreket mondta el nekik és megmutatta, hogy juthatnak el oda, mint pap (Hierourgein) működött, vagyis szent hivatal tölthet be, hogy lehessen élő, szent áldozatot hozni Istennek. Így a hívő, résztvevő felszentelt Keresztyének Pál apostollal együtt „szent papsággá” változtak, hogy lelki áldozatokkal ál-

dozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.

²⁶ Pál örömteli kilöntetésnek tekintette, hogy testvéreinek segítségére lehet. Idézzük szavait a Filippibeli testvércéhez, akik odaadták tesüket élő áldozatként: „Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon Életnek beszédét tartván elbük; hogy dicsékedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába. De ha kiontatom is italáldozatként a ti hitek áldozatánál és papiszolgálatánál (litourgia), mégis örülök és együttörülök mindnyájatokkal”; — (Pál a Fil. 2:15—17.) Pál itt felidézte az ital áldozat áldozását Isten Templomában, ahogy az Ő Mózes által adott törvénye szól; II. Krón. 29:35; Ném. 15:5, 7, 10; Lev. 23:18; Ex. 29:40, 41.) Azoknak javára, akik mint ő élő áldozatot akarnak az Urnak hozni, felajánlotta magát, mint az Isten az égőáldozatra szánt felajánlást. Szólt ő Timóteushoz: „Mert én immár megáldozatom és az én elköltözésem ideje beállott”. — (Tim. 4:6.)

²⁷ Pál apostol önzetlensége, amivel segített testvéreinek, hogy odaszúnják testüket Isten szolgálatába, példánul kell szolgálon Jehova tanu maradékának. Ezeknek hasonlóképpen kell segíteni testvéreiknek, hogy Istennek szentelhessék magukat. A többi földi társunkat, a „jóakaratu embereket”, akik szintén Isten juhait, akik felszentelték magukat teljesen Istennek. Ezért előjoga és kötelessége a maradéknak, hogy segítse a többi „szeregett juhait”, hogy jó szolgálatra serkentsék őket Isten szava szerint.

ÁTALAKULÁS

²⁸ Hogy okos tiszteletet és észszerű szolgálót nyújthassanak Istennek, az apostol megírja mi a szükséges tennivaló ebben a mostani gonosz világban. Olvashatjuk: „És ne szabjátok magatokat e világhoz, (görögül aion), hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarat”. — (Pál a Róm. 12:2.) A világról szólva Pál az aion szót használja. Itt megint úgy használja ezt a szót, hogy nem jelentheti egyszerűen az „időszak részét”, mintha egy kor volna; mert emberek nem alakulhatnak át, vagy nem alkalmazkodhatnak egy bizonyos időhöz. Ha egy bizonyos időben élünk, nem menekülhetünk ki belőle mielőtt az időszakasznek vége nincs, de megmenekülhetünk bármilyen szervezetből, amely ehhez az időhöz van kötve, szabaddá tehetjük magunkat szokástól, hagyománytól és kötelezettségektől, amik a szervezettel vannak összefüggésben. Ugyanabban az időben élünk, mint Pál apostol élt, azaz a dolgok ugyanolyan szervezetében, mert ennek a

²³) Milyen megjósolt tanúságai leplezett le Jehova, ameyet most kell teljesíteni? és hogy válaszolt a maradék a Róm. 12:1. szellemében?

²⁴) a) Milyen utasítások vannak a Róm. 12:1-ban és miért? b) Mi volt Pál szándéka ezekkel az utasításokkal, amit maga magyaráz. Róm. 15:14—16.)

²⁵) Mit tett Pál, mint a nép szolgálója és mint pap? és milyen hatással vált testvéreire?

²⁶) Hogy tekintette az ilyen örömteli szolgálót Pál a Filippibeliekhez és Timóteusokhoz írt leveleiben?

²⁷) Kinek szolgál Pál példaképpen? és kinek kedvéért?

²⁸) a) Mit mond Pál, kihez nem kell alkalmazkodnunk és milyen szót használ? b) Miért nem lehetnek részecnek azok, akik Isten kegyelmét élvezik?

világnak ura még mindig Sátán, az Ördög. Azonban azok, akiknek Isten megmutatta szeretetét, megváltva őket Krisztus vére által és „okos tiszteletére” hívva őket, nem erre a világra születtek; mert ez a világ urát, a Sántát szolgálja és nem Jehova Istent. Nem lehet meggyezni két úr szolgálatában: „Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak”. — (Máté 6:24.) Isten csak teljes szolgálatot akar.

²⁸ Alkalmazkodni a világhoz annyit jelent, mint szolgálni, útjain járni, utánozni szándékait, gőgjét, önakaratosságát, céljait, üldözni az izgalmait, örömeit és vallását követni. Tekintsük meg azt a világot, amelyhez közel a korai Keresztyének éltek, közel az antik Rómához és amelytől az apostol óvta őket. A latin történetész Tacitusz, akik Néro császár napjaiban élt, így ír Rómáról: „Róma városában szégyenletes dolgok folytak le, amelybe minden megvetendő és utálatos belefolyt, mint zuhatag a világ minden részéről”.

²⁹ Pál apostol Rómabeliekhez írt levele idején Néro volt a nagy Római Birodalom császára. Az állam imádatát a császár istenítését erőltették ki lakóiból, akinek szobra előtt tömjént kellett égetni. Ugyanígy istenítették elődjét Claudius császárt. De Róma minden vallást, kivéve a Zsidóké, megtűrt annak idején; és sokféle vallást hordoztak be Rómába és sokan hódoltak is nekik, főleg a dolgok újszerűsége miatt. Meghajoltak halandó ember szobra előtt, nemkülönben madarak, négylábú állatok és csúszómászók előtt is és magukat a teremtményeket imádták a teremtőjük helyett. Ilyen vallási szokások mellett kiszolgáltatták magukat minden tisztátalanságnak; asszonyok testüket szolgáltatták ki a vallások templomainak, hogy a papjaiknak bérjévédelmet szolgáltatassanak, nők és férfiak durván paráználkodtak; férfiak és fiúgyermek megcsúfolták nemüket. Az emberi filozófiák is éltek életüket Rómában, a különböző iskolák, mint az Epikureusok, Stoikusok, Cinikusok és Pythagoras iskolája, mely hitt az emberi lélek halhatatlanságában és a lélekvándorlásban.

³⁰ Sok alkalom volt szórakozásra és kényelemre. Ott volt a nagy Circus Maximus és más cirkuszok is. Vizi szórakozások a *nauumachia*ban az Amphiteatrumok, ahol erőszakosabb és izgatottabb szórakozásokat mutattak be. Voltak színházak is, ahol tragédiákat és komédiákat láthattak híres színészekkel, zenével és énekeltek. Rómának is megvolt a maga éjszakai élete, ahol sokan mulattak, ittak, zajongtak és kéjelegtek az erkölcselenségben. Azután a Római vallás ünnepei, a különböző istenek tiszteletére, melyek közül különösen a Saturnalia, saturnus ünnepe, amely december 17-től 23-ig tartott és amelyen általános zajos vigalom, ajándékozás, gyertyagyújtogatás volt divatban, mialatt bezárták az iskolákat, nem kezdték új háborúkat. Mindezek felett uralkodott a politika és romlottság. Róma ura volt az addigi idők legnagyobb császárságának és kiterjesztette ural-

mát a föld nagyobb felére, főleg katonai hatalmával és főleg gazdasági előnyökért.

³¹ A világ, amelynek Róma csak része volt, a mai napig is él. Ma is ugyanaz, mégha modernizálódott is bizonyos dolgokban. Mikor az Ur tudunkra adta, hogy ennek a világnak rövidesen vége lesz, Pál apostol figyelmeztetései ma éppen úgy helyükön vannak, mint amikor Pál írta őket. A világ vonzóereje és világiságra való csábítása megsokszorozódott azóta. Az ördög és démonjai pedig készen állnak, hogy azokat teljes mértékben ki is használják, hogy elfordítsák Isten szolgáit az Ő tiszteletétől, vagy hogy befolyásukat gyakorolhassák. Hogyan menekülhettünk meg attól, hogy alkalmazkodjunk a körülöttünk lévő világtól. Mondja nekünk az Ur szolgálója.

³² „Változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi Istennek jó, kedves és tökéletes akarata”. Ez megfelelő utasítás akár a maradéknak, akár földi társaiknak, a „többi juhoknak”. Nem alakulhatunk át más lényekké, de átalakulhatunk, úgy, hogy ne viselkedjünk, úgy, mint a világ többi része. Ezért az elménket felújítani és javítani. Az elme az a része az embernek, amellyel tudást gyűjt és megérteni képes. Ez vezérli akaratunkat egy bizonyos irányban, vezeteli kívánságainkat, szándékainkat, vágyainkat. Alapjában véve tehát az elme alkalmazkodik Isten Szavához, igyekszik megérteni a Szavakat.

³³ Hogy elménkkel szerethessük Istent, Királyát és Királyságát, tudást kell szereznünk, igaz tanúságot az Ő szaváról és nem a vallásból, ami az Ő régi világából való. Ahogy növeljük tudásunkat, úgy fog nőni szeretetünk is. Ez átalakítja a vágyainkat, céljainkat és eszközeinket, egész viselkedésünket. Mint: „... mivel, hogy levetkeztétek amaz ő embert... és felöltöztétek amaz új embert, melynek újulása van. Annak ábrázatja szerint való ismerete, aki teremtette azt”. (Kol. 3:9, 10.) Teljesen meg kell győződve legyünk a magunk elnőjében Isten akaratáról és azután aszerint kell cselekedjünk. Ezért szükséges az állandó tanulmányozása a Szent könyvnek, felhasználva minden segítséget, amit Isten nyújt szervezetén keresztül. Alkik elhanyagolják azoknak elméje nyitva marad minden propaganda, vallás és világi dolgok számára. Ez pedig megváltoztatja minden elhatározásunkat, szándékunkat és szeretetünket.

³⁴ Az elme felújításával megvizsgálhatunk „a mi Istennek jó, kedves és tökéletes akarata”. Így meg tudjuk különböztetni és megértjük, mi az „okos szolgálat” 1600 éve, Konstantinus ideje óta; és mindenek ellenére, amit a vallás tanított nem mentette meg az embereket attól, hogy alkalmazkodjanak a világhoz. Elméik telve vannak régi és

²⁸ Miért alkalmazhatók ma is Pál szavai?

²⁹ Hogyan alakulhatunk át? és hogy újíthatjuk meg magunkat?

³⁰ a) Hogyan növelhetjük Isten és Teokráciája iránti szeretetünket és milyen változás lesz ennek következménye? b) Milyen tehetségünkkel szolgálhatjuk Istent és mihez szükséges ez?

³¹ Hogyan bizonyíthatjuk mi „jó, kedves és tökéletes Isten előtt”?

²⁸ a) Mit jelent nem alkalmazkodni a világhoz? b) Mit mond Tacitusz?

²⁹ Milyen volt Róma Pál idejében?

³⁰ Milyen szórakozások és élvezetek voltak Rómában? mi volt a politikai helyzet?

avas vallással és tizenhat századon keresztül nem tudták megmutatni maguknak, vagy másoknak mi jó, kedves és Isten tökéletes akarata. Egyedül úgy tudjuk megmutatni és bizonyítani az isteni akaratot, ha megszabadulunk a hagyományoktól és a vallási vezetők filozófiájától és kutatjuk Isten Szavát, Jehova Isten, Jézus Krisztuson keresztül tolmácsolja felszentelt szolgálóinak a szent Írást és kinyitja elméjüket és értelmüket a jó, kedves és tökéletes dolgokra, különösen most a világ vége előtt.

³⁰ Az, hogy Isten akaratát teljesítjük, be fogja előttünk bizonyítani, hogy az Ő Szava szerint cselekszünk. Egyszerű szavakkal nyilvánította akaratát, amelyek napról-napra lényesebben ragyognak értelmünkre. Az Ő „jó” akarata az, hogy ne legyünk részei ennek a világnak, hanem egységesen az Ő Királyságának legyünk részei. Az Ő „tökéletes” akarata, hogy az Ő felszentelt szolgálói tanúi legyenek az Ő nevének és „nyilvánosan és házról-házra” hirdessék az Ő Theokratikus Kormányzatának áldásait: a Királyságot, egészen a világ végéig. Az Ő „kedves” akarata, hogy megtartsuk felszentelt eskünket és erősen tartjuk iránta egységünket még az egyre növekedő sátáni nyomás és üldözés alatt is és így tanúi legyünk az Ő Nevének.

HIT ES SZERVEZÉS

³⁷ Miután biztosak vagyunk benne, mi az isteni akarat, megújult elmével kell kövessük azt, látunk kell helyünket Isten rendszerében és hitünk kell legyen, hogy Isten segíteni fog. Együttesen kell teljesítsük Isten akaratát, látva azt, hogy egyformák vagyunk szemében, egységesen tanuszkodunk neve és általános uralma mellett, de ebben az egységes munkában mindenki a maga kiosztott egyéni munkáját végzi, amit a közösség osztott ki rá. Ezért mondja az apostol: „Mert a nékem adott kegyelem által mondom mindenkinek köztetek, hogy feljebb ne bölcselkedjete, mint ahogy kell bölcselkedni; hanem józanon bölcselkedjék, amint Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van; azonképpen sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk”. — (Pál a Róm. 12:3—5.) Az ihletett apostol így a test példáját, mint a legközelebbi szervezetet használja föl a Theokratikus szervezet ábrázolására Krisztus vezetése alatt.

³⁸ A theokratikus szervezet feje Krisztus és teste a közösség. Ezeknek földi testvérei, a „többi juhok” is benne vannak a Theokratikus szervezetben. Az emberi test ép elmével nem dolgozik magáellen, sem pedig egyes tagjai a többi ellen, megsemmisítve a másik munkáját, hanem az összes tagok az elme vezetése alatt egy célra törekednek, hogy megtegyék Isten akaratát. Ugyanígy van „Krisztus teste” is. A „többi juhok”, aki test alatt van, nem fog a test ellen dolgozni, hanem látva

annak célját, együtt fog működni a testtel és fejjel, Jézus Krisztussal. Így együtt dolgozik a Theokratikus test maradványa a többi juhaival együtt Isten akaratát téve.

³⁹ Azok közül, akik részei a testnek vagy, aki jóakaratu hozzátartozója, egy sem fog magáról észszerűtlenül vagy túlzóan gondolkozni. Önmagát józanon fogja becsülni, Isten szava szerint, amely megmondja nekünk, mennyit érünk. Hitre van ahhoz szükség, hogy ne kérjünk meg nem érdemelt előléptetést, vagy olyan állást, amely felettünk áll. Isten szava az alapja hitünknek; És szükség is van hitre, hogy megteheszük a reánkrott munkát Krisztus testében, vagy annak szolgálatában. Hit kell ahhoz, hogy az utcán röpcédulát osztogassunk, hogy őrtornyot terjesszünk járókelőknek, hogy házról-házra járjunk olvasnivalókat ajánlva, újra és újra, hogy Biblia tanulmányozóosztályt nyissunk otthonunkban, vagy hogy a lobogóról szóval szolgáljuk a hitet. És még több hitre van szükség, hogy folytassuk is az elkezdett munkát. De ha megvan a hitünk, az segíteni fog, hogy magunkat, a megfelelő világításban lássuk és ez segít folytatni munkáinkat, ahova Isten helyezett minket. A józan szemlélet meg fogja mutatni, hogy bárhova helyez is, mindig áldott szándék vezeti az Urat.

⁴⁰ Így az apostol levonja az előbb mondottaknak következményét: „Mivelhogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabályai szerint teljesítsük; Akár szolgálat, a szolgálatban; akár tanító, a tanításban; Akár intő az intésben? az adakozó szelídségben, az előljáró szorgalmatossággal; a könyörülő vidámsággal, művelje. — (Pál a Róm. 12:6—8.)

⁴¹ Itt tehát meg van írva minden ember számára, hogy kell „okos tiszteletet” teljesíteni azoknak, akik az Ő akarata szerint akarnak élni. Megjósolta Joel próféta: „... ifjaitok pedig látomásokat látnak”. — (Joel 2:28.) És manapság az Ur prófétikus szavát terjesztik házról-házra felszentelt emberek és asszonyok, fiatalok és öregek. Az evangélium szolgálatában, vagy világi munkában Jehova hűséges tanúi terjesztik Krisztus Királyságának öröm hírét. Barátságos, tanítható barátok házaiban külön Bibliórakat tartanak, hogy tanítsák az Ur Szavát. Ha Isten megadja nekik a szükséges alkalmat, tanítják egymást és azokat, akik tanulni akarnak, megmagyarázva nekik a mai idők szépségeit és veszélyeit, alkalmait, a felelősségeit. Az önzetlenség egyszerűségével hívják az Urat, írásban és szóban. Akiknek a vezetés jutott részül, vezeték őket szorgalommal és odaadással, igyekezve az Istenadta tehetségüket kihasználni.

⁴² Mindezek, tudva azt, hogy Isten kegyelmét kiterjesztette rájuk, kiterjesztik ezt a ke-

³⁶ Mi az Ő jó, kedves és tökéletes akarata velünk?

³⁷ Hogy tehetjük mi az isteni akaratot és hogy magyarázza azt az apostol?

³⁸ Hogy dolgoznak a Theokratikus szervezet tagjai? és hogy dolgoznak a „többi bárányok”?

³⁹ Hogy gondolkoznak a test tagjai és a „többi bárányok”? és mire van szükség a szolgálat különböző ágaiban?

⁴⁰ A különböző szolgálatokból milyen következtetést von le az apostol?

⁴¹ Hogy említi az apostol a különböző szolgálatokat?

⁴² a) Tehát hogy dolgoznak a különböző ágak és milyen célból? b) Milyen tényeket fog Jehova maga bebizonyítani a közeljövőben?

gyemmet másokra, tudatva velük, legyenek akár ellenségek, akár barátok, hogy mi az útja annak, hogy elkerülhessék Isten haragjának Armageddonját. És ezt állandóan folytatni fogják az Istenben való hittel és hűséggel, Jézus Krisztuson keresztül. És így mindenki együttműködik az Ő Theokratikus rendjében és így egységesen Isten és

Krisztus alatt, hogy tanui legyenek Jehova legnagyobb Királyságának Armageddon előtt. Közel van a nap, mikor Jehova Isten maga fogja bebizonyítani minden élőnek, hogy ez az Ő jó, tökéletes és kedves akarata és ez az Ő okos tisztelete és észszerű szolgálata, amelyet förhethetlen egységben nyújt neki az Ő felszentelt népe.

Mozdithatatlanul az igaz Istentiszteletért.

„Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrnak”. 1 Kor. 15:58.

Jehova, veszély idején a legnagyobb menedék. Ő az eredeti életadó, Ő őrzi meg az életet és csodálatosképpen újíttja is meg. Minden értelmes ember akar élni és különösen akkor, ha célja és küldetése van az életnek, tehát, ha életét vérszomjas ellenségek fenyegetik, akik küldetését veszélyeztetik és ha védelmi eszközei nem bizonyulnak elég erősnek, legokosabb amit tehet, hogy menedékért folyamodik a hatalmas Életadóhoz, aki őt erre a küldetésre szánta. Ez természetesen nem jelenti testi értelemben vett menekülést, hiszen erre képtelen volna olyankor, mikor ellenségei körülveszik. Ugy menekülhet a Megőrzőhöz, hogy felel hozzá bajában, segítségért könyörög Hozzá és egészen kezébe teszi életét és akkor a bajból való menekülést egészen Neki tulajdonítja. Ha hozzá menekülünk, ellenségeinkkel minden megégyezést vissza kell utasítanunk. Ehelyett hűségesen meg kell tartuk egységünket Jehova Isten előtt és ragaszkodnunk kell az Ő általa adott küldetéshez.

² Az ellenség és különösen az ősi ellenség, Sátán az Ördög, arra törekszik, hogy az üldözöttet eltávolítsa Istenhez való hitétől és ragaszkodásától. De az, aki Jehovát választja menedékkül, az tovább is tiszteli és szolgálja és oldala mellett marad a nagy vitakérdésben: Ki az Isten, akinek az egész világegyetem kell, hogy engedelmeskedjék. A kellemetlen következményekkel nem törődve, az, aki Jehovát szolgálja, nem fog átmenni az ellenség táborába és nem fogja imádni az ő isteneiket. — Isten engedelmeivel az ellenség elvetheti jelenlegi életét is. — De az igaz Isten hűséges tisztelője tudja, hogy a Mindenható Isten az ő menedéke és nála nyugszik a jövő Uj Világbeli életre szóló joga, ami túl van ellenségei erején. Ha eljön az ideje az élet nagy Megújítója kihozhatja a holtak közül és megáldhatja örökké tartó és teljes békességgel, biztonsággal és örömmel.

¹) Miért forduljunk menedékkül Jehovához és hogyan?

² Milyen az ellenfél igazi erőfeszítése és mit tudva kell nekünk mozdíthatatlanul maradni?

³ Az igaz istentisztelet kérdése mindig viták tárgya volt, amióta az embert és asszonyt kiűzték Éden kertjéből. A föld a megfelelő hely emberi lények számára a Teremtő tiszteletére. A gonosz ellenfél, Sátán az Ördög, megpróbálja, hogy Jehova tiszteletét eltörölje a földről és így megsemmisítse azt a célt, amelyre a föld teremlőddé. Másrészt a Teremtő gondoskodik arról, hogy az a szándéka, amellyel a földet teremtette, megmaradjon, úgy, hogy életben tartja az igazi szolgálatot azok között az emberek között, akik félték Őt és úgy jöttek Hozzá, mint az igaz és mindenható Istenhez. Természetesen Sátán meg fogja kísérelni, hogy az ilyen embereket eltántorítsa Jehova tiszteletétől és vallás gyakorlatához csábítsa. Aztal, hogy egy vallást gyakorolnak azt hihetik, hogy az igaz Istent tisztelik. De valóban az ördögöt tisztelik és Isten nevére gyalázatot hoznak. Ha a vallás csábításai nem volnának elég erősek, hogy Jehova tisztelőit eltántorítsák, akkor a vallásos ellenfél az üldözés eszközehez nyúl, hogy így megfélemlítve a saját lelkiismeretük ellen erőszakolva elhagyják Jehova tiszteletét, csak hogy megmeneküljenek az üldözéstől vagy az ellenfelei által okozott haláltól. De Sátán megbukott fáradozásában, amikor hosszú századokon keresztül azon igyekezett, hogy az egész emberiséget Ádám és Éva sorsára juttassa, megbukott és bukása a mártírhálalt halt Ábellel kezdődött. Mai példák, azokban az országokban, amelyek legutóbb szabadultak fel a náci-fasiszta uralom alól, megmutatták hogy az ellenfél ma napig is újra és újra megbukik.

⁴ Minden idők legnagyobb példája, mozdíthatatlanságban a tiszta istentisztelet iránt, az „ember Jézus Krisztusé” volt, Jehova Isten szeretett Fiáé. Minden követőjének például szolgál, mert nekik is úgy kell szenvedni, mint Ő szenvedett a földön. Dávid, a pásztor, megmutatta, hogy még vallási üldözés és mártírság sem elég arra, hogy

³ Miért volt vitás a helyes istentisztelet az Éden-kertig óta? és hogyan buktak meg a Sátán kísérletei?

⁴ Ki mutatja a legnagyobb példát mozdíthatatlanságban az igaz szolgálat iránt? Miért érdekkel minket különösen a XVI. zsoltár?

hűséges embereket az ellenfél eltudjon fordítani Jehova tiszteletéről. Dávid profétikusan megjósolta Jézus Krisztust és követőit a földön. Egyik zsoltárában, a tizenhatodikban, Dávid minden időre meghatározta a helyes istentiszteletet és hogy más Istent mint Jehovát ne szolgáljanak. Azért érdekel minket most ez a zsoltár, mert megmutatja az ellenfél erőfeszítéseit, hogy Jehova tiszteletét eltörölje a földről náci-fasiszta-vatikáni totalitárius módszereivel. Az üldözési erőfeszítéseik a háború utáni nemzetközi „új rend” rovására számítható. A tizenhatodik zsoltár tanulmányozása nem csak nagyszerű beteljesedésével bizonyítja be, hogy Jehova Isten Szava igaz, hanem segíteni fog, hogy őrizkedni és védekezni tudjunk az ördög gonosz tervéi ellen, hogy ellen tudjunk állni és hűek maradjunk az igazság oldalán.

TIZENHATODIK ZSOLTÁR, DÁVIDNAK EGY ÉNEKE.

⁶ A Héber Biblia legrégebbi létező kéziratai a tizenhatodik zsoltár címét „Dávid Miktámja”-nak nevezi és a Septuagintában található görög fordítás „Oszloplelirat, Dávidtól”. Ez a cím arra szolgál, hogy emlékeztessen a zsoltár fontosságára, mint valamire, amit be kellene vésni, vagy írni egy emlékoszlopra, hogy ki ne lehesen törölni és mindig a szem előtt kell tartani Jehova Isten szolgálatát. Isten Fia Dávid véreből fog származni, Dávid szülőhelyén Betlehemben születve. A 110:1 zsoltárban Dávid profétikailag Jézusról úgy beszél, Jézus Krisztusról, mint az „Urról”. „Uram”-nak nevezve őt. Nevezték Jézus Krisztust „Dávid Fiának” is, nem csak azért, mert az ő véreből származott, hanem azért is, mert örököse Ő volt annak a királyi szerződésnek, amelyet Jehova Isten kötött Dávid királlyal. Ezért tartalmazza a zsoltár a Nagyobb Dávidra, Jézus Krisztusra vonatkozó proféciát, amely a követőire is vonatkozik. Ha bármilyen kétség volna a zsoltár értelme felől, azt eloszlatták a lelkes Péter és Pál apostolok, akik mindketten idéztek ebből a zsoltárból és Jézus Krisztusra vonatkoztatták. (Ap. csei. 2:25—36 és 13:35—37.) Így „helyesen eloszthatjuk” és helyesen alkalmazhatjuk Isten szavát, összehasonlítva a történelmi tényeket a proféciával, hogy az igazat megtaláljuk.

⁷ A zsoltár könnyörgéssel kezdődik: „Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom”. — (Zsolt. 16:1.) Az, aki így kiált, nem egy vallás papja, aki ember által készített oltár előtt áll és egy rituálét énekel, hanem Jehova Istennek egy tántoríthatatlan szolgálója, akit megsemmisítéssel fenyegetnek azok, akik vallással imádkoznak valamely idegen Isten. Sokáig kényszerítették a körülmények Dávidot, hogy így kellett könnyörgőn. De nem egyedül a körülmények kényszerítették őt a gyönyörű zsoltár éneklésére, hanem Isten szelleme ösztönözte őt és vezette ezekre a szavakra. Erről így beszél Dávid: „Az Úrnak lei-

ke szólott énbennem és az ő beszéde az én nyelvem által”. (2. Sám. 23:2.) Így váltak Dávid szavai proféciává, amelyet köbe lehetne vésni, hogy az idő próbája mutassa meg profétai igazságukat.

Dávidot Jehova profétája Sámuel kente fel olajjal Izrael királyává; és Isten szelleme jött reá, hogy királynak készülse el Jehova Teokráciájában. De ez nem tette Dávidot sebezhetetlenné ellenséges támadásokkal szemben, hanem még inkább céltáblájává lett az Ördögnek és Jehova és Theokráikus Kormányja minden ellenségének. Saul király, aki inkább hitt vallásos áldozatokban, mint Istennek való engedelmségben, megirigyelte Dávid katonai sikereit. Engedett a Démon ösztönzésének, hogy üldözze Dávidot, hogy megsemmisítse és így akadályozza meg, hogy király ne lehessen Izrael nemzete felett. Üldöztetése közben és majdnem ellenségei kezébe jutva, Dávid Istenhez könyörgött, hogy őrizze meg. Nem bízott emberi vezetőkben vagy jelképekben. Dávid Istent választotta rejtékhelyül, mert tudta: hogy Isten mindenható, mert az Isten szó hatalmasat jelent.

⁸ Pontosan egyformán Jézus, aki Krisztus volt mert Isten szellemének olajával kenték fel, Isten Királyságának örököse volt. Ő mondta: „Közel van a menny Királysága”. Akkor, abban az időben is voltak vallásos vezetők, akik azt hitték magukról, hogy ők a királyság gyermekei” és ezért rájuk van bízva, mint Isten eszközeire, az Ő királyságának felépítése Annak elismerését azonban, hogy Jehova felkent királyá közöttük van, visszautasították mert nem jött külső pompával nem dicsőítette őket és nem értett egyet vallásos szokásaikkal. Így minden eszközzel üldözték Őt és nem csak arra törekedtek, hogy jó híret elrontsák, hanem arra is, hogy testében ártsanak neki, hogy megakadályozzák királyá levését. Jézus Krisztus Istenhez kiáltott, nem egyszerűen azért, hogy megőrizze testét, amíg a feladatát teljesítette, hanem főleg azért, hogy Isten kegyelmes segítségével meg tudja őrizni teljességét iránta, hogy nevének tanúja lehessen. Ahogy írva van: „Ki az ő testének napjaiban könnyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyűlátás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból és meghallgattatott az ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmséget. És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek. (Zsid. 5:7—9).

Igaz követői, mint Jézus, tapasztalni fogják Dávid tapasztalatait a vallásos üldözés alatt. Ők Isten szellemétől származnak és az ő szelleme kente fel őket, hogy terjesszék a jó hírt az Ő Királyságáról. Ők örökösei a Királyságnak, mint Jézus örökös társai. Az a küldetésük a földön, hogy a Királyságot hűségesen képviseljék. Ezért mindig Jehova oldalán kell legyenek a világ uralmának vitakérdésében, azaz, hogy hűségesek maradnak az Ő egyeduralmához és inkább Neki en-

⁶ Mi célja a zsoltár címének? és honnan tudjuk, kire vonatkozik?

⁷ Kinek a könnyörgésével kezdődik a zsoltár? és miért volt szükség ilyen könnyörgésre?

⁸ Hogy vált Dávid célpontjává a démoni támadásoknak? és miért fordult Istenhez menedékkért?

⁹ Hogyan követte Jézus Dávid példáját?

¹⁰ Jézus követői hogyan követték Dávid tapasztalatait?

gedelmeskedjenek, mint az embereknek. De a vallásosak, akik hamisan követelik maguknak Isten ígéreteit és királyságának örökségét, odaadják magukat eszközökként a démonoknak, hogy Jehova hűségese tanuit és Jézus Krisztus követőit, üldözzék. Állandóan megsemmisítéssel fenyegetik őket és kiteszik őket ellenkezésnek, igazságtalanságoknak és elnyomásnak. Egyetlen mentsvára ezeknek Jehova, Jézus Krisztus Istene; és Istenhez kiáltanak, hogy megőrizze őket.

¹⁰ Oh, én lelkem, ezt mondod az Urnak: Én Uram vagy te; felelted való jóm nincsen". (Zsolt. 16:2). Ezekkel a szavakkal írja le a zsoltáros, amit Jehova Istennek mond. Az amerikai fordításban hozzáteszik az első három szót: „Oh, én lelkem”, hogy érthetőbb legyen a folytatás: „Ezt mondod az Urnak...”. De néhány régi héber kéziratban így szól: „Ezt mondom az Urnak” (Károli Gáspár). Ugyanígy fordítja a Septuaginta, a Syriai és a Vulgata változat is. De mi az, amit Dávid mond az Urnak és amiben képviseli Jézus Krisztust és követőit, amint az üldözések alatt könyörögnek? Ezt: hogy Jehova Isten az ő független uralkodójuk, az Egy akiéi és a Mester, akit kell és akit akarnak követni. Még üldözés közben is a maguk akaratából mondják: „En Uram vagy te”; Ez egyike annak a 134 alkalomnak, ahol a Héber sopherim vagy írástudók megváltoztatták az eredeti szöveget: „Te vagy az én Jehovám”; valószínűleg azzal a szándékkal, hogy ne látszon úgy, mintha túlságosan bizalmasan szólítanák a Legmagasabb Urat.

¹¹ Ezzel szemben Jézus Krisztus és követői nem szégyelik Jehova nevét kiáltani. Jézus maga mondotta a földön: „En az én Atyám nevében jöttem...” — (János ev. 5:43). Visszautasította, hogy „jönak” nevezzék, mondván: „Senki sem jó, csak egy, az Isten”. (Máté 19:17). Így Jézus Krisztus és tanítványai elismerik, hogy Jehován kívül nincsen jó, jóság vagy jólét. Nincsen tehát semmi, amit Istennek tulajdoníthatunk; de nagy megtiszteltetés reánk nézve, hogy alkalmat kaptunk, hogy résztvehessünk az Ő nevének dicséretében. Kihez máshoz menekülhetnénk menedékkért és jólétért, mint Jehova Istenhez, aki kimeríthetetlen forrása minden jónak és tökéletesnek.

¹² Isten igazi tisztelője nem talál örömet a világ vallásosaiban, hanem azokban, akik Istennek szentelték magukat és kitűnnek az Ő dicséretében. Ezért mondja vallásos üldözés közepette a zsoltáros: „A szentekben, akik a földön vannak és a felségesekben bennük van minden gyönyörűségem”. (Zsolt. 16:3). Ugyanígy, ma a Király Jézus Krisztus megbírája a templomban az ő népét és csak azokban lel gyönyörűségét „testi” tagjai közül és jóakarató társaik közül, akik hűségesek. Ezek úgy igyekeznek tiszteltetést nyújtani Jehova Istennek, hogy beteljesítik hozzá való felszenteltségüket. Jézus pedig örömet azzal fejezi ki irántuk, hogy reájuk ruhazza azt a megtiszteltetést, hogy birtokolják az Ő Királysága evangéliumát és

hirdethetik azt a világ végéig. És körülveszi őket szent angyalai védelmével akik Őt a templomba kísérik. Nem tart vissza semmi jót tőlük; és visszavágározza reájuk Isten dicsőségének csodálatos fényét, amely a magasból ragyog le Reá, hogy felemelkedhessenek és ragyoghassanak a sötétben levő népek felvilágosítására.

¹³ Ezután bemutatja a zsoltáros, az ő álláspontját, aki Isten felkent szolgáit ábrázolja. Hogy a vallásosak csak ajkaikkal közelednek, de a szívük távol van Tőle, akik a démonok doktrínáit tanítják és az emberek hagyományait és szempontjait. Azt mondja: „Még sokasodnak fájdalmaik, akik más Isten után sietnek; (már gő: kik más istennek hordanak ajándéko!) nem áldozom meg véres italáldozatokat és nem veszem nevöket ajkaimra”; (Zsolt. 16:4) Ezzel a kimondott elhatározással Dávid leleplezi a tényleges szándékát Jehova tisztelői üldözőinek, azaz, hogy eltávolítsák őket Tőle keserűségben és hit hiányában és az Ördög vallásos szervezetét, isteneit és hatalmait tiszteljük. Dávid kimutatta ezt a leplezett szándékát az Ördögnek, mikor üldözőjének Saulnak ezt mondogta: „Most azért hallgassa meg az én uram, a király, az ő szolgájának szavát! Ha az Ur ingerelt fel téged ellenem; vajha jóillatú volna előtte az áldozat; ha pedig emberek: (aki téged ellenem ingerelték) átkozottak legyenek az Ur előtt, mert kiűznek most engemet, hogy ne részesülhessek az Urnak (Jehovának) örökségében, azt mondván: Eredj, szolgálj idegen isteneknek (Sám. 26:19). De Dávid legyőzte az Ördög vallásos szolgáin keresztüli támadását. Soha sem árulta el Jehovát, hogy Sátán isteneit vagy hatalmasait a földi szervezetében szolgálja.

¹⁴ Hasonlóképpen Jézus Krisztus, úgy a kísértés hegyén és később az üldöztetés éveiben, visszautasította a Sátánt és tiszteletét, hogy így más Isten után fusson, Jehován kívül és így egy ilyen hamis istennek nyújtsa áldozatát és szolgálatainak ajándékát. Jézus megígérte, hogy hűségese követőit üldözni fogják a világ végén. De ezek az Isten-tisztelők és Jehova tanúi megghiúsították Sátánnak azt a szándékát, hogy az igaz tisztelettől elmozdítsa őket és hogy más istenek után fussonak, mint Sátán, a „démonok hercege” után. Azért mondjuk ezt, mert a végső szándék a totalitárius erők: a Nácik, Fascisták, a Római Katolikus Hierarchia és hasonló vallási alakulatok mögött nem csak az volt, hogy a demokráciát megsemmisítsék. Végső szándékuk az volt, hogy kiirtsák a földről Jehova tiszteletének tanuit és hogy elhallgattassák a Királyságról szóló híret. De most, hogy előjöttek Jehova tanúi a Náci Fascista Vatikán által fűtött üldözésből és sokan Európa és a Kelet koncentrációs táboraiból, türetnél hitünkkel és ragaszkodásukkal Istenhez, bebizonyosodott, hogy a gonosz ellenfél elhibázta célját és semmire sem jutott. Jehova oldala bátran tartotta fenn a zászlaját.

¹⁰ Miért képviseli a 2. versben Dávid Jézust és követőit?

¹¹ Hogy igaz: „...senki sem jó, csak egy az Isten”?

¹² Kiben lel kedvét a zsoltáros és hogy mutatja azt meg?

¹³ a) Mit mondott legközelebb Dávid a vallásoskodóknak és mi volt az elhatározása? b) Mit leplezett le az Ördög szándékaként és hogy küzdötte le Dávid?

¹⁴ Hogyan győzte le Jézus az ördög szándékát és hasonlóképpen hogyan győzték le Jehova tanúi a világ végéig?

" Nem kergethette ezeket a hűséges tisztelőket arra, hogy „véres italáldozatokat” igyanak, sem az üldözés tüze eddig és nem is fogja kergetni a háború utáni időben sem és nem fogja rávenni őket, hogy isteneik, hatalmasaik nevét dicsérjék ajkaikkal és heil kiáltásokkal dicsérjék őket és nekik tulajdonítsák dicsőségüket, védelmüket és megmenekülésüket. Az ő megváltoztat-hatalan és összelörhetetlen elhatározásuk, hogy egyedül Jehova Istenet szolgálják, tiszteljék és dicsérjék, ahogy a tizenhatodik zsoltár negyedik verse határozottan megmondja. Lehetséges, hogy ebben a mondatban néhány pogány vallásra, talán a Föníciaikére céloz, mely bálványimádó ceremóniáiban borral kevert vért ittak és ettek. Ez része volt vallásos erejüknek. Bár az ilyen véres szokásokat nem folytatják a „Keresztény” valláshívók, mégis a kereszténység megszegte Jehova „örökkévaló szerződését”, és ezért várhatja Jehova bosszúját, amelyet az Ő Végrehajtója Armageddon csatájában fog elvégezni. (Ésa. 24:5, 6). Jegyezzétek meg, hogy „több vallás” a háborúutáni időben nem fogja a „kereszténység” menedékét és buvóhelyét jelenteni Isten nagy „Bosszúállója” Jézus Krisztus előtt. (Ésa. 28:17, 18).

A VÉR SZENTSÉGE.

" Jehova tisztelői vigyáznak, hogy minden vér-bűnt elkerüljenek. Már 1927 december 15-én megjelent ebben az újságban egy cikk, amelynek címe: „Egy ok Isten bosszújára” volt és ez felhívta a figyelmet arra, hogy egyes nemzetelek menyire megsértik Jehova „örökkévaló szerződését”. Ezt a szerződést Ő Noével kötötte, miután a bárkából kijött és ennek jelképe volt a szivárvány, melyet Isten megjelentetett. Ennek a cikknek 6, 7, 18-ik bekezdései így szóltak:

„... Isten szerződésre lépett Noével és ez a szerződés magában foglalt minden élő teremtményt; ezt a szerződést az Ur „örökkétartó szerződésnek” nevezte. Ez alkalommal jelentette ki az Ur az életre vonatkozó törvényét. A feljegyzések nyilvánvalóvá teszik, hogy Noé és ivadéka mindig igényt tartottak a szerződés által nyújtott egyes előnyökre és ezért Noé és ivadéka a szerződés minden feltételéhez kötve vannak.

„Isten megmondta Noénak, hogy minden élő teremtmény hús lesz neki, de eledelül nem szabad, hogy az vért egyen, mert az élet a vérben van. És féljen és rettegjen töledek a földnek minden állatja, az égnék minden madara: minden a mi nyüzsgő a földön és a tengernek minden hala kezetekbe adatott; Minden mozgó állat, amely él, legyen nektek eledelül; a mint a zöld füvet, nektek adtam mindazokat. Csak a húst az őt eleve-nítő vérrel meg ne egyétek. De a ti véretek, amelyben van a ti éltetek, számon kérem; számon kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyjafiától számon kérem az ember életét. A ki ember-vért ont, annak vére ember által

ontassék ki; mert Isten a maga képére teremté az embert. (Móz. I. 9:2—6).

„Nyilvánvaló, hogy Isten akarta azt, hogy ha az ember a szivárványra néz, eszébe jusson, hogy az élet Jehovától származik, hogy az élet szent dolog, amit nem lehet büntetlenül elvenni. Ez egy örökkévaló szerződés, mert Isten annak nevezte és mert örökké fenn kell álljon. Isten sohasem fogja megváltoztatni azt a kifejezett törvényét amely az élet szentségére vonatkozik.”

" Egy újabb kiadása ennek az újságnak. „Az idegen jogát lenn tartva” című cikkben kimutatta, hogy az örökkévaló szerződés feltételeit belevette és újra megerősítette abban a szerződésben amelyet Jehova Isten a Zsidókkal kötött Mózesen keresztül. Ez a cikk is hivatkozott Isten azon parancsára, amelyet felszentelt népének adott: hogy ne egyenek vagy igyanak vért. Erről tárgyalva néhány Ortodox olvasó úgy vélekedett, hogy a vér evésére és ivására vonatkozó tilalom csak a Mózesi törvény alatt levő Zsidókra szól, de nem a Keresztényekre, akik az új szövetség alatt vannak.

" Az egyik ilyen olvasó Péter apostol Joppéi látomását hozza fel példaképpen. Akkor látott Péter egy edényt leszállni az égből, melyben mindenféle földi állatok voltak vadak csuszó mászó állatok és égi madarak és egy szózat parancsolta: „Kelj fel Péter, öljed és egyél!” (Ap. csel. 10:9—13, 11:5—7). Ez a parancs azonban nem arra szólt, hogy Péter megölje és megegye ezeket az állatokat vérükkel együtt, megszegve ezzel az örökkévaló szerződést, melyet Isten kötött Noével és utódaival. Még feltéve azt is, hogy Péter látomásában felkelt és evett volna; még akkor sem élvezte volna eleségét vérrel együtt, mert ő Keresztény volt és így őreá is vonatkozott a Noével kötött szerződés. Azt, hogy ez lett volna a helyes út, Isten szent szellemével összhangban, bizonyítja, amit Péter és a többi apostolok és tanítványok tettek és írtak erről későbbi alkalmakkor. Évekkel Péter látomása után Zsidó hívők felhozták a kérdést, hogy mit lehet kívánni a nem-Zsidó vagy Gentilis Keresztényektől Istenben való hitük és engedelmségük bizonyítékeképpen. Tartalmazza-e a hús körülmetélését? Ezért az apostolok és vének a Jeruzsálemiék közül gyűlést hívtak össze, hogy megtárgyalják a kérdést. Kellő meggondolás után felállt Jakab apostol és felhívta figyelmüket a beteljesedett profeciára és utána eredményeképpen megmondta, hogy mit kívánhatunk a Keresztényektől: „Az okaért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg Istenhez; hanem írjuk meg nekik, hogy tartózkodjanak a bálványok fertelmességeitől, a paráznaságtól, a fülvahló állattól és a vértől”. (Ap. csel. 15:6, 20).

" Ekkor az apostolok és vének gyülekezete egy levelet írtak a pogányok közül való atyafiainak. Azo kivül megmondották nekik, hogy ők

¹⁵⁾ Milyen tilalmat írt elő Isten törvény-szövetségében Izraeltel? és mit mondtak egyesek a tilalom alkalmazásáról?

¹⁶⁾ Hogyan használták fel Péter joppéi látomását érveül? és hogy cáfolta meg a Jeruzsálemi tanács ezt az érveit?

¹⁷⁾ Milyen utasításokat írt elő a tanács? és miért alkalmazható ez a Keresztényekre?

¹⁸⁾ a) Mihez nem hagyják magukat itzni Jehova tisztelői az üldözés által? b) Miért nem fogja a „Kereszténység” elkerülni Jehova „Vér-bosszúállóját”?

¹⁹⁾ Miről szólt az „Egyik Isten bosszújára” e cikk 6, 7, 18-ik bekezdése Isten „örökkévaló szövetségé”-vel kapcsolatban?

nincsenek a Mózesi törvényekkel szerződésben, még ezt a szervezési utasítást adták nekik: „Mert leiszék a Szentléleknek és nekünk, hogy semmi több teher ne vetessék ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül, hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fulvaholt állattól (amelynek nem bocsájtották vérét) és a paráznaságtól; melyektől ha megóvjátok magatokat, jól lesz dolgotok”. (Ap. csel. 15:22—29). Ezeket az intézkedéseket nem azért írták a vérről és vérel nem csesztelt állatokról, mert a Keresztyének a Mózesi szerződés alatt voltak, hanem a Nőével kötött, a vízözön utáni szerződés értelmében, amely az egész emberiségre vonatkozik, magába foglalva Keresztyént és Zsidót egyaránt; mert egyformán Noé leszármazottai és ezért Jehova örökkévaló szerződése alatt vannak, ami a vér szentségét illeti.

²⁰ Hogy a Keresztyének ragaszkodtak ehhez az elhatározáshoz, az kiviláglik a Bibliából. Majdnem tíz évvel később Pál apostol visszatért Jeruzsálembe és beszélt Jakabbal és más idős testvérekkel a jeruzsálemiek közül. Többek között ezt is mondták Pálnak: „A pogányokból lett hívők felől pedig mi is irtunk, azt végezvén, hogy ők semmi ilyesírlét ne tartsanak meg, hanem csak oltalmazzák meg magokat mind a bálványoknak áldozott hústól, mind a vértől, mind a fulvaholt állattól, mind a paráznaságtól”. (Ap. csel. 21:25).

²¹ A zsoltaos Dávid is visszautasította, hogy megszegje vagy veszélybe vigye Isten örökkévaló szövetségét. Egy példa mutatja ezt: „Kívána Dávid vizet és mondta: Oh, ki adhatna nekem innom a Betlehem kapuja előtt való forrásnak vizéből! Akkor keresztülvágták magokat hárman a Filiszteusok táborán és vizet merítének a Betlehem forrásából, mely a kapu előtt vala és felvívék és menének Dávidhoz; de Dávid nem akart inni, hanem kitölté azt (mint a vért, melyet ki kell önteni) az Urnak. És mondta: Távoztassa el tőlem az én Istenem, hoév ezt cselekedném. Avagy e férfiaknak a vérét igyam-e meg, akik életüket halálra vetették? Mert ők ezt életök veszedelmével hozták. És semmiképen nem akara inni”. (1 Krón. 11:17—19). Dávid nem vitatkozott és nem igyekezett magát meggyőzni, hogy ez a három hős férfi így életüket ajánlották fel egy barátjukért, hogy elláthassák frissítő és felélénkítő itallal.

²² Mikor Jonatán, Dávid barátja csodálatos győzelmét aratta a Filiszteusok fölött, az Izraeliták, akik szenvedtek az éhségtől, állatokat öltek meg „a földön”; „és megevé a nép vérestől”. Megjelenték azért Saulnak és mondanák: Imé a nép vétkezik az Ur ellen, mert vérrel elegy eszik... Mondta továbbá Saul: Menjete el mindenfelé a nép között és mondjátok meg nekik, hogy mindenki a maga ökrél és mindenki a maga juhát hozza én hozzám és itt öljétek és egyétek meg és nem fogtok vétkezni az Ur ellen, vérrel elegy éven”. (1. Sám. 14:32—34). Ez is összhangban volt

²⁰ Hogyan tudjuk Páltól, hogy a Keresztyének meg is fogadták az elhatározást?

²¹ Hogyan utasította vissza Dávid, a három harcos esetében a szövetség megsértését?

²² Hogyan akadályozta meg Saul király az Izraelitákat, hogy a szövetséget megszegjék? és szükséges-e állati vér élvezete az élet fenntartásához?

Isten szövetségével: „Csak a húst az őt elevenítő vérrel meg ne egyétek”. (Móz. I. 9:4). Természetesen meg lehet enni állatoknak húsát, hogy az életet fenntartsuk, anélkül, hogy megsértsük a vérben levő szentséget. De ha a húst a vérrel együtt esszük vagy isszuk meg, akkor az aki élvezni fogja a vért, bűnös lesz Isten előtt, mint akaratos gyilkos és szövetségsgző. Isten szövetsége világosan megmutatja, hogy a vér nem szükséges az ember élete fenntartásához és nem esik ugyanabba az osztályba mint a hús élvezése étel gyanánt.

²³ Nem lehet azt sem mondani, hogy ez csak embernél alsóbbrendű állatok vérére vonatkozik, de nem emberi vérré. Ha az alsóbbrendű állat vérével olyan értékesnek tartjuk, miután a Teremtőtől kapott életet jelképezi, akkor a magasabb élőlény, az ember vére nem lehet kevésbé drága. Ezért, ha egy állat megölt egy embert, az ilyen kiontott emberi vért a gyilkos állaton kell követelni; meg kell tehát ölni, mint az Ur mondta Noének: „De a ti véretek, amelyben van a ti életek, számon kérem; számon kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinék-kinék atyafiától számonkérem az ember életét”. (Móz. I. 9:5). Ez a rendelet tehát bűnösnek bélyegzi azt a pogány szokást, amely szerint vérszomjas harcosok, miután megölték egy hatalmas embert ellenfeleik közül, megisszák vérét abban a hitben, hogy az ilyen emberi vér élvezése ugyanakkor eltulajdonítja nekik az ellentél nagy tehetségét is. A barbárok között és erőszakos vad népek között, mint például Szkithák, Tatárok, pusztai Arabok, Skandinávok, stb. között, akik többnyire állati véren éltek, voltak olyanok is, akik megitták ellenségeik vérével koponyáikból készített kupákból. És érdekes, hogy a vérkérdés tanulmányozása közben, ezt olvashattuk az *Encyclopedia Americana* 113. old. 4. köt. 1229 kiadásában:

„A vérátömlesztés egész az egyiptomi időkig nyulik vissza. A legrégebb feljegyzett esetet VIII. Innocent pápán, 1492-ben kísérelték meg. Ez a kísérlet három ifjú életébe került és a Pápa életét sem sikerült megmenteni. Nagy lépésekkel haladt előre ez a tudomány, miután Harvey felfedezte a vér körforgásának törvényét a 17-ik században. Ezután a felfedezés után igen sok orvos, különösen Németországban, Angliában és Franciaországban, buzgólkodott a vérátömlesztési kísérletekben. Úgy gondolkodtak, hogy miután a vér a fő anyag, amely a testet táplálja, a vérátömlesztés tehát a legegyszerűbb és legrövidebb út egy legyengült szervezet újra feltáplálására, miután a rendes táplálék hosszú úton kerül csak be a vérbe. Így azt hitték, hogy a vérátömlesztés nemcsak gyógyít, hanem fiatalít is. Megkísérelték, hogy egyes betegségeket, mint pl. lázakat, leprát, elmebajl és vesztettségét gyógyítsanak vele. Juhvérrrel is próbálkoztak több-kevesebb sikerrel. Érdekes, hogy a párisi Orvosi Fakultás nem volt hajlandó elismerni Harvey felfedezését és semmi előrehaladást a vérátömlesztés terén. Üldözték azokat, akik a tudománynak ezen a terén működ-

²³ a) Hogyan tudjuk, hogy a szabály emberi vérré is vonatkozik? hogyan sértették meg a pogányok a törvényt? b) Mit mond az *Encyclopedia Americana* a vérrel végzett orvosi kísérletekről?

lok. A XVIII. század végén és a XIX. század elején haladt csak annyira előre ez a tudomány hogy a vérátömlesztést, mint sikeres sebészi beavatkozást lehetett erős vérömlések esetén alkalmazni.

²⁴ A biblia még egy okot ad, amely eltölti a vér ivását. Felhívja reá a Biblia a figyelmünket a Zsidók jellemző állatáldozatánál, melyet Jehova Istennek ajánlottak fel. Mózes III. könyvében a 3:16, 17. így szól az áldozat felajánlásáról: „És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozati eledelül, kedves illatú. A kövérje mind az Uré legyen. Örökkévaló rendtartás legyen a ti nemzetségeiteknel minden ti lakhelyeteken: semmi kövéret és semmi vért ne egyetek!” Ugyanazon az alapon, hogy a zsír az Uré, az Övé a vér is, mert a hús élete a vérben van és Jehova Isten az Élet-adó. Ezért a bűntetés: „Mert akárki egyék is az afféle áldozatok kövérjéből, amelyekből tűzáldozatot visznek az Urnak, az az ember, aki ilyet eszik, gyomláltassék ki az ő népe közül. És semmi vért ne egyetek meg bármely lakhelyeteken: se madárnak, se baromnak vérének. Valaki megeszik valamiféle vért, azt az ember gyomláltassék ki ő népe közül”. (Móz. III. 7:25—27.)

²⁵ A vér evésére vagy ivására vonatkozó tilalom nem csak az oltár-áldozati állatokra szól, hanem az étel céljára levágott állatokra is. Csak-hogy a vért meg ne egyétek; a földre öntsd azt mint vizet... a vért meg ne egyed; mert a vér a lélek (nephes=lélek) azért a lelket a hússal együtt meg ne egyed! Meg ne egyed azt a földre öntsd azt, mint a vizet. Meg ne egyed azt, hogy jól legyen dolgod néked és a te gyermekeidnek is utánad, mivelhogy azt cselekszed, ami igaz az Ur szeméi előtt. És az Urnak, a te Istenednek oltárán áldozd meg a te egészen égő áldozataidat azoknak húsát és vérének; egyéb áldozataidnak vérének azonban öntsd (nem bárhova a földre, hanem) az Urnak, a te Istenednek oltárára, a húsát pedig megeheted”. — (Móz. V. 12:16, 22—)

²⁶ De a vér áldozása az oltár szarvaira és kiöntése az oltár alá nem a legfontosabb része volt az áldozatnak, sem az egyetlen útja a vér kiöntésének. A legjelentősebb használata a vérnek, amely annak szentségét még jobban kihangsúlyozza, az egyszer egy évben tartott engesztelési napon volt. Ezen a napon a zsidók legmagasabb papja belépett a legbelső szentélybe, amely Isten közvetlen közelségét jelképezte és itt rászórta az engesztelő-napi áldozatok vérének a szentelt kegyelmi trónra, amely itt a szentek szentjében volt. Erre különösen vonatkozik Jehova szava; amikor is így szól Mózes III. könyvében (17:10—14): „És ha valaki Izráel házából, vagy a köztők tartózkodó jövevények közül valamiféle vért megeszik; kiontom haragomat az ellen, aki a vért megette és kiirtom azt az ő népei közül. Mert a testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt nektek, hogy engesztelésül legyen a ti életekért, mert A VÉR A BENNE LEVŐ ÉLET ÁLTAL SZEREZ

ENGESZTELEST. Azért mondtam Izráel fiainak: Egy lélek se egyék vért közületek; a köztetek tartózkodó jövevény se egye meg a vért. És ha valaki Izráel fiai közül vagy a köztük tartózkodó jövevények közül, vadászásba vadat vagy madarat fog, amely megehető: ontsa ki annak vérének és fedje be azt földdel. Mert minden testnek élete az ő vére a benne levő étellel. Azért mondom Izráel fiainak: semmiféle testnek vérének meg ne egyétek, (tehát legkevésbé az emberi testet) mert minden testnek élete az ő vére: valaki megeszi azt irtassék ki.

²⁷ A vér ilyen szentelt használata az engesztelési napi áldozatnál még fontosabb dolgoknak vetette előre árnyékát. Erről szólva így ír az ihletett Pál apostol: „Mert amely állatok VÉRÉT A FŐPAP BEVISZI A SZENTÉLYBE A BŰNÉRT, azoknak testét megegetik a táboron kívül. Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az Ő TULAJDON VÉRE által a népet, a kapun kívül szentevett”. — (Zsid. 13:11, 12.) Összhangban azzal az isteni paranccsal, hogy az élet a vérben van, Isten fenntartotta a vért olyan áldozatokra amelyet bűnös lelkek engesztelésére hoztak azaz olyanokért, akiknek szükségük volt az örökéletre és arra vágytak is. Ugyanezen okból azok akik egy teremtmény vérének elfogyasztották felelőséggel tartoztak az életadó Jehova Istennek az ily — teremtmények életéért és a Noéval kötött szövetségben meg szabott büntetések alá esik. Annyira drága az a kicsiny élet, ami még a tökéletlen, bűnös emberiség véreben van, hogy még azt sem tekintették büntetlennek Izráel földjén, aki véletlenül okozta embertársának halálát. Jó oka volt annak, hogy azt, aki meg volt bízva az emberülő kivégzésével, azt vérbosszulónak neveztek mivelhogy az élet a vérben van. A vérbosszuló rokon ölje meg a gyilkost; mihielyt találkozik veje ölje meg azt — (Móz. IV. 35—19.) Így a vérbosszuló Jehova hóhéra volt, az Ő számadását fizette meg.

²⁸ Kegyelemből és hogy reményt nyújtson azoknak, akik véletlenül, akaratukon kívül ontottak vért a mostani napokban, Jehova kijelölt menedékhelyet az akarat nélküli emberölőnek. „Es mentse ki a gyülekezet a gyilkost a vérbosszuló rokonnak kezéből és küldje vissza azt a gyülekezet az ő menedéke városába, amelybe szaladott és lakozzék abban, míg meghal a főpap, aki felkenett a szent olajjal”. — (Móz. IV. 35:25.) Jézus Krisztus Jehova Vérbosszulója Armageddon csatájában, minden olyan bűnös ellen, aki megszegte örökkévaló szövetségének az élet és vére vonatkozó törvényét. Ő meg fogja ölni mindazokat, akik nem menekülnek az Ő menedék városába: Krisztus a Főpap Teokratikus szervezetébe, akinek vére megtisztít minket minden bűntől. — (I. János 1:7, 9; 2:1, 2.)

²⁹ Látna azt, hogy a Legnagyobb és Legszentebb Isten tisztán megmondotta, hogy mi történjék a vérrel, összhangban az Ő örökkévaló szövetségével, melyet Noéval és utódaival kötött; és látva

²⁴ Hogyan hívták fel a figyelmüket a vér élvezete ellen a Zsidók áldozati szokásai?

²⁵ A vér tilalma csak áldozati állatokra vonatkozott, vagy másokra is? és miért?

²⁶ Melyik fontos áldozati szokás mutatta a vér szentségét? és hogyan hívta fel Isten törvénye erre figyelmünket?

²⁷ a) Hogyan mutatta meg Pál a vér legfontosabb használatát? és milyen célra használtatta fel Isten az áldozati vért? b) Hogyan mutatta meg Isten a Zsidókon keresztül az emberi vér értékét?

²⁸ a) Milyen gondoskodás történt az akaratlan gyilkosokra vonatkozóan? b) Mikor és ki ellen fog fellépni az antitipikus vérbosszuló?

hogyan az egyetlen cél, amelyre Ő a vért használni engedti, hogy életet adjon az emberiségnek, mint a megbocsátás és engesztelés eszköze; és látva azt, hogy ezt csak az Ő oltárán és kegyelmező trónján kell tenni és nem egyenesen az emberi testbe; ezért úgy illik Jehova tisztelőihez, akik örök életre vágyanak ebben az új igazságos világban, hogy tiszteljék a vér szentségét és alkalmazkodjanak Isten igazságos törvényeihez, amelyek erre a fontos tárgyra vonatkoznak.

AMI RÉSZÜNK

20 Azok, akik mint Dávid, visszautasítják, hogy felajánlják a vallásosok „véráldozatait”, meg kell egyezzenek abban, hogy a bajok megsokasodnak azok felett, akiket el lehetett tántorítani, hogy Jehová kivül más istenek után fussanak. Többszörösen jól ismeretesek azok bajai, akik a Náci és Fasiszták isteneit követték. Azoknak bajai akik a Valikán-város háromszor megkoronázott istenét követték, egy osztályba tartoznak azokéival, akik Mussolinét üdvözölték és Hitlert heilozták. De mi a helyzet a „Kereszténységgel” amely visszautasította Jehova ismereteit, üldözte az Ő tanuit és „a világ istene” után futott? Egél ilyen „a világ istenét”, Sátánt, letaszították az égből a földre, amióta megszületett a mennyei királyság 1914-ben; és a Biblia megmutatja, hogy ő az oka minden bajnak és bánatnak, amelyek az emberiséget azóta is kínozzák. „Jaj a föld és a tenger lakosainak! mért lejött az ördög közéték és nagy az ő dühe, mert tudja ő, hogy ideje rövid”. — (Rev. 12:1—12.) Sátán tudja, hogy az ő ideje igen korlátozott, amíg megvívják Armageddon csatáját és így felhasznál minden rendelkezésére álló eszközt, hogy az embereket a maga oldalára kényszerítse a nagy harcban és hogy megakadályozza őket, hogy Jehovához fordulhassanak menedékkért. A bánatok mellett, amelyeket Sátán sokszorozott meg a népek fölött, a Jehová kivül más istent tisztelők bánatai megsokszorozódnak Armageddon csatájában, amely a bánatnak olyan ideje lesz, amilyen még nem létezett, amikor Jézus Krisztus fogja gyakorolni bosszuját minden tévelygő felett.

21 A régi időkben Saul király elhagyta Jehovát és a démonok és boszorkányság után futott és akkor megsokasodtak az ő bajai, míg végül a Gilboa-hegyi csatában a saját kardjába dőlt. De még Saul üldözése ellenére és annak ellenére, hogy Saul parancsa kiűzte őt az országból, Dávid mégis megvetette a vallást és ezt mondotta: „Az Ur az én osztályos részem és poharam; te támogatod az én sorsomat. Az én részem kies helyre esett; nyilván szép örökség jutott nékem. Aldom az Urat, aki tanácsot adott nékem; még éjjel is oktatsz engem az én veséim”. — (Zsolt. 15:5—7.) Biztosak lehetünk benne, hogy azokban a napokban, amikor Dávid törvényen kívül állott és bujkált Saul elől az ő királyi birtokát fenyegetve, senki más

22) Miért kell Jehova tisztelőinek a vér szentségét tisztelni?

23) Hogyan sokasodtak meg a bajai és hogyan fogtak meg megsokasodni azokéi, akik más istenek után futtak?

24) Saul Királlyal ellentétben, milyen határozatot hozott Dávid az istentiszteletről nézve? és mennyiben hasonlítottak ő és követői a Zsidó Lévitákhoz?

sem állott akkor Dávid mellé, csak akik igazán tisztelték Jehovát. Egy ideig ezek a törvényen kívüli emberek olyanok voltak, mint a Léviták Izrael népeből, akik szolgálták Istent a templomban, de nem jutott rájuk Izrael földjéből. De Jehova Isten volt az ő részük és vele és az Ő szolgálatával leljesen meg voltak elégedve. — (Móz. V. 10:9; 14:27; 18:1. 2; Móz. IV. 18:20; Ezek. 44:28.)

25 Jobb volt-e sorsa Jézus Krisztusnak a földön, mikor a Királyság evangéliumáról beszélt és Isten nevével beszélt a népnek? Nem; a madaraknak van fészük, a rókáknak barlangjuk, de neki nem volt egy helye, ahol fejét megpihentethette volna. Őt üldözték a bigott vallásosok. Ő megengedte, hogy összeesküvést szöjenek ellene és hogy megöljék őt az összeesküvés eredményeképpen és csak ennyit mondott nekik: „Amde megakartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszélem nektek, amelyet az Istentől hallottam”. — (János 8:40.) De amár Jézus Krisztus látszólag szegénységben élt és hontalan volt, meg volt mégis elégedve, mert Jehova Isten volt az Ő öröksége. Jézus Jehova „mindenének örököse” és az ellenségei nem foszthatják meg ettől az Isten előtt kedves tisztségtől.

26 Hasouló a helyzet Jehova maradékával és követőikkel ebben a „mostani gonosz világban, hanem előrenéznek a „jövő világ” felé, az igazságosság világa felé „új egével és új földjével” együtt. Mikor, 1918 óta, üldözte őket a klerus által fellüzelte sűpredék és a Náci-Fascisták brutális tömege, ők „vidáman adták oda javaikat”, inkább megvalva azoktól, mint Jehova Istentől. Jehova megmenti őket Jézus Krisztuson keresztül, aki „osztályos részük és poharuk” és ebből isznak, hogy felfrissüljenek.

27 Jehova minden tanuja, a maradék és társaik, akik hátat fordítottak a világ önző előnyeinek, boldogok, hogy hűségesen kitaranak mellette, Ők megvannak győződve, hogy ha hűségesen kitaranak mellette, Ő fenntartja a nekik szánt részüket, amelyet nekik rendelt. akár Krisztussal lesz ez az Ő régi trónja mellett, akár a földön Armageddon csatája után, Krisztus ezer éves földi uralma alatt. Nem kell nekik mástól félni. Ezenközben, ha Jehova Isten azt a megtiszteltetést, alkalmat, eszközöket és helyet nyújtja nekik, hogy részt vehetnek az Ő tiszteletében és szolgálhatják Őt, mint tanúi, akkor elmondhatják Dáviddal, hogy Isten mérőszalagjai kies helyre estek és szép örökség jutott rájuk. Ezért harcolnak szabadságukért, amellyel Krisztus szabadá tette őket, hogy Istent a földön tiszteljék. Nyilvánosan és háztól-házig áldják Isten nevét, még ha az ellenséges világ átkozza is, a szent nevet. Tanácsot kapnak Jehova Istentől az Ő teokratikus Szervezetén keresztül. Így megkapják az isteni tanácsot belső részeikben, szívükben és eszükben azokban az időkben is, melyet üldözés avat naggyá, vagy a gonoszság és tudatlanság sötétségében; és gon-

28) Hogyan hasonlított Jézus földi helyzete Dávidéhoz? és miért volt Ő előnyösebb helyzetben?

29) Hogyan mutatta meg a maradék, hogy Jehova az ő „osztályos rész” és „pohara”?

30) a) Hogyan tartja fenn őket Jehova és hogyan mér számunkra Jehova kedvezően? b) Hogyan áldják Jehovát?

dolkozhatnak a kapott tanácsokon és tudják milyen útra menjenek az Ő áldásáért és védelméért.

"A világ csodálkozik, hogy ezek miért nem fordulnak a vallás útjai felé, amely a romlás felé vezetnek. Azért nem, mert az ő helyzetük ugyanaz, mint Dávidé, aki ezt mondotta: „Az Urra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök”. — (Zsolt. 16:8.) Ők nem állítanak más isteneket maguk elé, még kép. vagy más ábrázolás formájában sem. Ők Jehova Istent állítják maguk elé és csak neki hajolnak meg tiszteletükben. Így, állandóan lelki szemek előtt tartva Őt, képesek az Ő dicsőségét és igazságát mindig szem előtt tartani. Az Ő igazsága szavaiban van és azt tanulmányozzák állandóan, hogy megismerkedjenek Istenükkel és az Ő méltóságával, felsőbbiségével, mindenhatóságával, általános uralmával és legyőzhetetlen szándékaival. Tévedhetetlen hűségük és szeretetük miatt Jehova a jobb kezükön van, megóvja őket attól, hogy el ne bukjanak és megvédi őket, hogy a jó utat választották. Jobb kezükön fogva vezeti őket a helyes úton: és így sohasem mozdulnak el oldaláról a nagy kérdésben.

"Jehova sohasem fogja elhagyni vagy feláldozni hűségét tiszteletét és szolgálát, még a halálban sem; mert a hű halottait is emlékezetében tartja, hogy részesüljenek a jövő jövedelmében. Tudva ezt és tudva a hűség biztos végeredményét a zsoltáros Dávid így szól: „Azért örül az én szívem és örvendez az én lelkem, testem is biztonságban lakozik. Mert nem hagyod lelkemet a seolban; (seol pokol, héberül) nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson. Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké”. — (Zsolt. 16:9—11.) Dávid nem halt meg ellenséges kéztől, mert Jehovát tántoríthatatlanul szolgálta; királysága dicsőségében halt meg és az ő lelke a pokolba, Seolba vagy a sírba jutott és még most is ott van; és most várnia kell, míg Jehova jön látja az időt, hogy újra teremtsen a lelkét és visszahozza az életbe, mint a „az egész föld hercegét” az Új Világban.

"Tehát itt beszél Dávid próféciája Jézus Krisztusról, amint azt Péter és Pál apostolok is megerősítik. Jézus tudta, hogy csak látszólagosan érnek el sikert ellenségei, amiben megölik őt; mert a harmadik napon Isten vissza fogja őt hozni a halálos állapotból (Seol, pokol, vagy a sír), úgy hogy újateremti őt, nem mint embert, hanem olyanak, amilyen földre jövele előtt volt, szellemi lény, amelynek csak most jutott halhatatlanság, megromthatatlanság és Atyja személyének kifejezett képe: „... megöletven ugyan test szerint, de megelevenítettven lélek szerint”: — (1. Pét. 3:18.) A feltámadással megmutatta Jehova Isten hűségét szolgálóknak, Jézus Krisztusnak, a halhatatlan élet mennyei útját; és Jézus Krisztus fel-

szállt a mennybe, ahova hús és vér nem juthat. Ő belépett Isten betűszerinti közelségébe, akinek arcába nem nézhet élő, húsbeli ember és leült Isten jobbkezén, hogy gyönyörködhessen Isten Végrehajtóságának örömeiben.

"Előre tudva ezt, mielőtt meghalt volna a kereszten, Jézus boldog lehetett szívében. Az ő „dicsősége” volt, hogy örülhetett és boldog szolgálatot teljesíthetett, mert drága kincs volt Jehovát szolgálni, mint kiválasztott Szolgáló, Tanu és Végrehajtó. A teste is, amelyben Jehovát szolgálta arra az időre, „reménységben nyugodhatott” és biztonságban, megbízva és nyugodtan. Ellenségei sohasem szegezheték Őt a keresztre, amíg el nem jött az Isten által erre megállapított idő. Jézus mondotta: „... Es az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért”. — (János 6:51); és ő tudta Istennel egységében, hogy semmi sem sértheti meg húsának, mint „kenyérnek” tökéletes értékét, azoknak a világiaknak életéért, akik bíznak benne. Ezzel a tudással és biztosítással megerősítve, Jézus Krisztus sohasem tért el Jehova tiszteletétől és szolgálatától egy jottányit sem. Hű halálában igazolta amelyet vallani, fenntartani és amelynek engedelmeskedni kell még a halálig is. Ezért beteljesítette neki Jehova a XVI. Zsoltárban adott ígéretét.

"Hasonló okból, Jehova felkent maradványa a földön „szilárd, mozdíthatatlan és mindig dűlkáló maradhat az Ur munkájában”, mert tudják, hogy fel fognak támadni a Seolból, pokolból vagy a sírből és nem lesz hiábavaló az a munka, amit Istennevében végeztek a földön. Ez leartatta a maga jutalmát, amikor igazolta az Ő nevét és csak kezdete lesz az örök tiszteletnek és szolgálatnak, amelyet Istennek nyújthatnak Jézus Krisztuson keresztül. Ettől fogva élvezhetik Isten jelenlétében és szolgálatában örök életüket és örökké mennyei gyönyörökben lesz részük. Ami a mostani társait, Krisztus „többi juhát” illeti, ezek is tudhatják, hogy ha hűségben halnak meg mielőtt Armageddon kitisztítja Isten ellenségeit a földről, ez ő mozdíthatatlanságuk Jehova tiszteletében megnyeri számukra az Ő kedvezéséi. Ennek jutalma az életre való feltámadás lesz, örök életre a földön az Ő Új Világának gyönyörűségeiben.

"Megalldva azzal, hogy tudják ezeket, Jehova felszentelt szolgálói le fognak győzni minden ellenséget és kitartanak mozdíthatatlanul Jehova tiszteletében és szolgálatában. A külső körülmények lehetnek, de a szívük boldog lesz. A hús, a testük meg lesz áldva nyugalommal, egészséggel és Isten békéjével, amely minden értelmet felülmul. És az ő „dicsőségük”, azaz a dicső kincsiük, hogy Őt, az Ő Királyát és Királyságát tanúikként szolgálhatják, örülni és vidadni fog, mert mindig örömteli és tiszteletreméltó lesz számukra Jehova szent nevének az igazolása.

*) Hogyan lehetett lehett boldog Jézus a földön, hogyan örülhetett dicsősége és nyugodhatott teste?

*) Milyen összetartozó okoknál fogva lehet Jehova maradványa mozdíthatatlan és dűlkáló az Ő munkájában? és a társai?

*) Hogyan lehetnek ők is boldogok és nyugodtak és örülhetnek dicsőségüknek?